

[Anders Mølgaard]

det er ikke Venstres politik at støtte udgiftskrævende forslag uden samtidig at anvise realistiske finansieringsmuligheder. Jeg vil dog gerne understrege, at vi overordnet set er åbne over for at diskutere mulighederne for patientforsikring, men vi kan naturligvis ikke støtte det foreliggende forslag.

Birgitte Husmark (SF):

SF mener, at det er utrolig vigtigt, at vi får en patientforsikring, og derfor er vi meget tilfredse med, at Fremskridtspartiet kommer ind på denne problemstilling. Det kan da godt være, at vi kan få Fremskridtspartiets tilslutning til det lovforslag, der er fremsat af Socialdemokratiet og SF den 8. februar 1991, og som netop drejer sig om patientforsikring. Sådan som jeg læser Fremskridtspartiets forslag, er det faktisk også det, man mener, selv om man kalder det en lægeansvarsforsikring, for Fremskridtspartiet taler også om, at det skal kunne dække skader i de tilfælde, hvor man ikke med sikkerhed kan sige eller bevise, at det er en medicinalperson, som er decideret skyldig. Det er just det, som er ideen med en patientforsikring, og som vi fra SF's side synes er så vigtigt, nemlig at man kan yde patienter, der har været udsat for en skade, en godtgørelse, en erstatning, hvad man nu vil kalde det, uden at det nødvendigvis er påvist, at der er begået en fejl af en bestemt person.

Men det vil selvfølgelig også kræve, at der er et positivt flertal her i Folketinget. Vi mener, at det ikke alene for patienterne, men også for det danske sygehusvæsen og sundhedsvæsenet i det hele taget vil være en fordel, at det vil blive lettere at erkende, at der er sket en skade eller en fejl, fordi man ikke er nødt til at klynge en bestemt person op for denne skade eller fejl. Vi tror, man vil få et bedre sundhedsvæsen på den måde.

Det er klart, at det vil koste nogle penge at få en patientforsikring, og man må være åben over for at lade det indgå i prioriteringerne med hensyn til, hvordan det danske sundhedsvæsen skal indrettes, hvilke opgaver og hvilket ansvar der er vigtigst.

Fremskridtspartiets forslag har desværre nogle mangler, som gør, at vi fra SF's side gerne vil anmode Fremskridtspartiet om, at de tager udgangspunkt i S' og SF's lovforslag nr. L 144. Dels er der den mangel, at man kun nævner sygehuslæger og ikke det øvrige medicinalperso-

nale på sygehusene, det er umiddelbart uforståeligt, og dels pålægger forslaget hver enkelt at tegne en forsikring, uden at man tager stilling til, hvilket maksimumsbeløb man kan få udbetalt, når det er en enkeltperson, der har tegnet en forsikring. Her vil jeg henvise til S' og SF's forslag – som jo i øvrigt stammer fra den daværende firkløverregering – der har taget højde for en gensidighed, der gør, at man også som enkeltperson kan få en ret høj dækning.

Så vil jeg til sidst pege på, at det er vigtigt, at det er en patientforsikring og ikke bare en lægeansvarsforsikring. Men det kan jo være, at vi kan mødes med Fremskridtspartiet på de væsentligste af disse punkter. Det vil vi da være glade for.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Med udgangspunkt i fru Birgitte Husmarks udgangsreplik, nemlig at det kunne være, at vi kunne mødes om dette her, vil jeg sige, at det ser vi da frem til.

Men om ikke for andet, så for forståelsens skyld: Forskellen mellem det lovforslag, Socialdemokratiet og SF tidligere har formuleret, og så det forslag, Fremskridtspartiet her tager initiativ til, er det, der lidt indviklet hedder incitamentsstrukturen; den er omvendt i de to forslag. Det, det handler om, er, at vi skal have lægerne til at begå færre fejl. Altså formålet er ikke bare at udbetale nogle erstatninger til nogle mennesker. Formålet er, at lægen, inden han saver i benet, lige kigger en ekstra gang i journalen og ser: Var det nu højre eller var det venstre ben?

Hvis det skal være formålet, skal det også være lægen og hans forsikring, som i givet fald skal betale for fejlen, og ikke bare en kollektiv patientforsikring, for så er incitamentet til at kigge en ekstra gang i journalen, og hvad der ellers kan være brug for, ikke til stede. Dette handler simpelt hen om at indføre et system, hvor incitamentet er hos lægen, og ikke bare en kollektiv ordning, som tit har en tendens til at gøre ansvarsplaceringerne meget utydelige.

Fru Birgitte Husmark gør opmærksom på, at der på hospitaler m.v. er meget andet personale – rigtig! Derfor er der heller ikke i forslaget lagt op til, at de andre forsikringsordninger, der findes for amtskommunerne osv., skal ophæves. Det er et forsøg på gennem en selektiv for-